

Hvar skall den frötte vandrarn finna ro?
Så ödslig vägen är, ej synes mänskligt bo,
Och själen suckat tungt och klagat: O!
Hvar söka lycka, hvar ett hem att hvila i i ro? —
Då hör han i sin sorgen röst som ropar: „stackars vän,
Hvi kräfer du ett jordiskt hem, när ett dig kammeln gaf?
Hvar du du glömt du Kristus dog och leper likost: än
För dig som för hvar anna som trod: Han är min hjertes kraf.

Och du, de orden slänka fröst och gjerta lefradslast
I frötte vandrarns själs kropp och lifon upp kaus mod
All bärn ^{sorg} och möda lät och städa allting lyxst
Och vandra vägen stolt framåt och spjunga: „Kärla blod
Mig friat från all sorg och nöd, min själ är nu hans brud
Haf tack du älskellige Krist, min Fader och min gud.“

18²⁴
40 94.